

N:o 42.

Af herr **J. Nilsson** i Sorröd, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förbud mot försäljning eller spridning af i lungсот af iden persons tillhörigheter, innan desinfektion deraf verkstälts.

Med anledning af den välvisa anordning, Hans Maj:t vidtagit med afseende på de medel, hvilka inom vårt land tillkommit för att hugfästa minnet af Hans Maj:ts tjugufemåriga jubileum, nemligen, att på olika orter inom landet åstadkomma sanatorier för lungсотens bekämpande, har på samma gång den tanken gjort sig gällande, att äfven försök torde kunna göras för att motverka spridningen af denna smygande farsot.

Det är ett känt faktum, att genom den spridning af kläder, möbler m. m., som genom försäljning å auktioner af qvarlåtenskap efter personer, som af idit af lungсот, sjukdomen på detta sätt spridt sig till familjer, hvilka ej förut varit dermed behäftade och således lömskt kraft otaliga offer för en förtidig graf. Då man härjemte känner, hvilket förvärfsbegär, synnerligen bland den fattiga befolkningen, ofta ådagalägges för att vid auktioner komma i besittning af säng-, linne- och gångkläder m. m., och utan att ana eller känna de faror, som dermed kunna vara förenade, är ju lätt insedt, att smittämnet på detta sätt kan öfverföras och förorsaka lidanden och bekymmer, som möjligen kunde förebyggas.

För att nu söka förekomma sjukdomens spridning på detta sätt, torde en lagbestämmelse vara nödig, som förbjuder försäljning, bortskänk-

ning eller spridning på annat sätt af kläder, möbler och dylikt efter personer, som affidit af lungsot, förr än fullständig desinfektion derå blifvit verkställd.

Om t. ex. helsovårdsnämnd eller kommunalmyndighet, i städerna och på landet, hade skyldighet tillse, att vid dödsfall — som läkare konstaterat vara föranledt af tuberkler eller lungsot — den affidnes tillhörigheter, såväl med afseende till rum som kläder och dylikt, blefve på det noggrannaste desinficerade, innan försäljning eller spridning deraf på annat sätt finge ega rum, samt om, med afseende på sådana inventarier af ringa värde, som kunde anses mest smittförande, helsovårdsnämnd eller den myndighet, som dermed komme att utöfva tillsyn, skulle anse en fullständig förstöring medelst förbränning vara af behof, borde sådan åtgärd få vidtagas.

De förluster för anhöriga eller sterbhus, som vid förstöring af inventarier härigenom komme att uppstå, torde dock rättvisligen efter värdering af statsverkets medel böra godtgöras.

På grund af hvad jag anfört, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om bestämmelser om förbud mot försäljning å auktion eller spridning på annat sätt af kläder, möbler m. m. efter personer som affidit af lungsot, förr än fullständig desinfektion derå blifvit verkställd.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles, äfvensom att utskottet behagar vidtaga nödig redaktionsförändring för syftemålets vinnande.

Stockholm den 25 januari 1898.

Joh. Nilsson.